

τόν δευτέρον γάμον του, απορρίπτει να εγκαταλείψη δι' ὀλίγους μήνας τὸ Βερολίνον διὰ νὰ προλάβῃ συζυγικὸν παράπτωμα τὸ ὅποιον φαντάζεται ἐπαπειλούμενον, διότι εἰς τὰς χεῖρας του ἔχει περιέλθῃ ἐπιστολὴ τῆς κ. Στάϊνκοφ ἀπευθυνομένη εἰς ἕνα νέον Καίσαρα Σαίτιγγ ἀγαπῶντα τὴν δεσποινίδα Ἐμμαν, γραμμὴν δὲ τοιοῦτοτρόπως ὥστε εὐκόλως νὰ ἐμπνέῃ ἀνησυχίας εἰς ἕνα ζηλότυπον σύζυγον. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀναβάλλεται οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ κ. Στάϊνκοφ ἀναχωρεῖ οἰκογενειακῶς διὰ τὰ λουτρά ἐμπιστευόμενος τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἀνεψιὸν του Ἐρνέστον Λίβερσ ροιτητὴν τῆς ἱατρικῆς μὲ πολὺ τρυφερὰν καρδίαν ὁ ὅποιος ἔχει προωρισθῆ καὶ ὡς μέλλον σύζυγος τῆς δεσποινίδος Ἐμμας.

Τὸν Ἐρνέστον ἔρχεται νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν κλῆσιν τῆς μονώσεως καλαῖς γνώσεως του, ὁ ὑπερίτης Γιάννης, ὅστις τὸν ἀπαλλάττει συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰς δευτεροστούς συνεπείας μιᾶς ληξυπροθέσμου συναλλαγματικῆς τὸν συμβουλεύει δηλαδὴ νὰ προμηθευθῆ χρήματα ἐνοικιάζων κατὰ δωμάτια τὴν εὐρύχωρον οἰκίαν τοῦ θεῖου του. Ἡ πρότασις μετὰ τινὰς διαταγὰς γίνεται δεκτὴ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ οἰκία τοῦ δυστυχοῦς Στάϊνκοφ μεταβάλλεται εἰς ἐνοικίημα παντὸς εἴδους λογικῶν ζώων καὶ ἀντεπροσώπων διαφόρων ἀπογνώσεων.

Ὡς πρῶτος ἐνοικιαστὴς ἔρχεται ὁ μουσουργὸς Κρενλῆν, καλλιτέχνης μὲ πολλὰ νῦτρα καὶ μὲ μίαν θεατρικὴν ἀποτυχίαν εἰς τὴν ῥάγιν συνέπειά τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἀξία του πρὸς πᾶν σχετιζόμενον μὲ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ Θέατρον. Μετὰ πολλοῦ κόπου κατορθώνουν νὰ τὸν κρατήσουν, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὰς καλλιτεχνικὰς ὤρυγας τοῦ δευτέρου ἐνοικιαστοῦ Κνέπλερ, κοινωνικοῦ παρασίτου, τρυφερομένου ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν ἐπαρρησιῶν ἀπὸ τὴν κομψὴν καὶ ἀμειψτον περιβολὴν του.

Ὁ τρίτος ἐνοικιαστὴς εἶνε ἡ ὠραιοτάτη ἀοιδὸς τῆς ὑπερένταξ δεσποινίς Φιφὴ Ὁρτάνσκα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρνέστος δίδει δύο ἐπιπλωμένα δωμάτια ἀντὶ ἐνοικίου δέκα μάρκων μόνον κατὰ μῆνα.

Τὸ λοιπὸν μέρος τῆς οἰκίας καταλαμβάνει ἡ οἰκογενεια Μπένδερ, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς εἶνε ὁ γηραιὸς εἰσοδηματίας Ἀλδαβέρτος Μπέν-

θεατρικὸν κοστοῦμι τῆς Φιφῆς· διὰ νὰ ἐξοικονομηθῆ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐχρεώσθη νὰ ἐνεχυριασθῆν τὰ κοσμήματα τῆς κ. Μπένδερ, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της κατορθώνει ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ μίαν πλαστὴν ἐπιστολὴν ἐξεγείρουσαν τὰ ζηλότυπα ἑσπερικά της, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ γευματίσῃ μὲ τὴν Φιφὴν.

Ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου προβαίνει οὕτω μέχρι τέλους (ὅτε ἐπέρχεται καὶ ἡ φυσικωτάτη λύσις) μὲ ἀρθροίαν παρεξηγήσεων καὶ πλοῦτον κωμικῶν ἐπεισοδίων μετὰ θαυμασίας τέχνης συνεραμμένων. Εἶνε ἡ τελειότερα ῥάσκα ἐξ ὧν ἀνεπιβάσθησαν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἔργων τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ συνεισῶς μὲ σκηνὰς καὶ εἰκόνας ἀντιγεγραμμένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ φυσικοῦ, μὲ καλλιτεχνικὴν δεινότητα σπανίαν.

Ἡ μετάφρασις, ὀρειλομένη εἰς τὸν κ. Κωνστ. Πετρίδην, δὲν εἶνε δυστυχῶς ἀνταξία τοῦ ἔργου· εἰς τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην πρᾶξιν μάλιστα καθίσταται πολὺ ἀνιάρα, ἐλάττωμα μολις καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ ἔργου ἀρετῶν καὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκτελέσεως. Ἡ εἰς μίαν μετάφρασιν ἀπόδοσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πρωτοτύπου ὑποθέτομεν ὅτι οὐκ ἦν ἔργον εὐχερὲς οὔτε τοῦ τυχόντος.

Ὁ θίασὸς Ταβουλάρη-Παντοπούλου κατιβάλε πᾶσαν δυνατὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τελείαν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου ἣν καὶ κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Ὁ Παντοπούλου ὡς Μπένδερ κατενθουσιάζει. Ἐπίσης ἡ κ. Φύρστ ὡς σύζυγός της παίζει λαμπρά, ἂν καὶ κόπτη ὄλους τοὺς ρόλους της μὲ τὸ ἴδιο ψαλλίδι· ὡς κυρία Μπένδερ ὁμολογουμένης εἶνε ἀπαράμιλλος. Ἡ κ. Χαρίκλεια Ταβουλάρη ὡς Φιφὴ παίζει μετ' ἰδιαίτουσας χάριτος καὶ πάσης Ὁ κ. Κραδναλὸς ὡς

ΕΜΠΙΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΛΑΕΣΤΕ...

Ἐπαίχθη τέλος πάντων τὴν παρελθούσαν Τρίτην καὶ ἐπανελήθη τὴν Τετάρτην

Ἐπαίχθη τέλος πάντων τὴν παρελθούσαν Τρίτην καὶ ἐπανελήφθη τετράκις ἐντός τῆς ἑβδομάδος ἢ τόσον πολὺ προκαλίσασα τὸ ἰνδιαφέρον καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ ἀθηναίου κοινου τετράπρακτος φάρακ τοῦ γερμανοῦ συγγραφέως Karl Lauffs.

Ἡ ἀργοπορία τοῦ θιάσου δικαιολογεῖται πραγματικῶς, διότι ἐπρόκειτο περὶ εὐσυνειδήτου προετοιμασίας κόπων καὶ ἐξόδων, ἀμειψθησομένων ἔννοεῖται, ἀροῦ ἢ ἐπιτυχία τῆς κωμωδίας αὐτῆς ἐξησφάλισι κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐρεταινῆς θεατρικῆς περιόδου τοῦ θιάσου Ταβουλάρη-Παντοπούλου.

Ἄν καὶ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν δὲν θὰ μᾶς διαψεύσῃ, παραθέτομεν ἐν τούτοις ἀπλῆν εἰσήγησιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν χάριν ἐκείνων οἱ ὅποιοι δὲν ἔσπευσαν ἀκόμη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ χαριτωμένου προϊόντος τῆς γραφίδος ἐνός τῶν διαπρεπεστέρων γερμανῶν συγγραφέων.

Ἡ σκηνὴ ἐν Βερολίμῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Στάϊνκοφ πλουσίου γαιοκτημόνος καὶ ἀρχηγοῦ οἰκογενείας ἀποτελουμένης ἀπὸ δύο ἀκόμη ἀτομα, τὴν δευτέραν σύζυγόν του Εἰρήνην καὶ τὴν θυγατέραν του Ἑμμαν.

Ὁ κύριος Στάϊνκοφ ὁ ὅποιος ἔχει ἀφορμὰς νὰ μὴ εἶνε καὶ τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ

Τὸ λοιπὸν μέρος τῆς οἰκίας καταλαμβάνει ἢ οἰκογένεια Μπένδερ, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγός εἶνε ὁ γηραιὸς εἰσοδηματίας Ἀλδβαίρτος Μπένδερ, πιστὴ εἰκὼν σοκρατείου μορφῆς, καὶ σύζυγος μὲ ὑπομονὴν ἰώθειον ὑποφέρων τὰς ζηλοτύποις ἐπιθέσεσι τῆς γηραιᾶς «φεφίικας του» Βερενίκης. Τὸ τελευταῖον πρόσωπον τῆς κωμωδίας εἶνε ἡ δεσποινὶς Εὐα Μπένδερ χάριν τῆς ὁποίας πολὺ ταχέως λησμονεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑρνέστου ἢ ὠραία Φιρῆ.

Καὶ ἀρχίζει ἡ κωμωδία.
Ὁ γέρον Μπένδερ εὕρισκε τὴν Φιρῆν κατέλληλον ἤρωϊδα διὰ τὴν ἀρχίστη τὸ πρῶτον περιπετειώδες κεφάλαιον ἐνός δονζουανικοῦ μουθιστορήματος τοῦ ὁποίου ἀνειραύετο πάντοτε νὰ γίνῃ ἤρωας.

Ὁ μουσουργὸς Κρενλάϊν ζητεῖ ἱμπνευσιν διὰ νέον μουσικὸν ἔργον καὶ τὴν εὕρισκε εἰς δύο μουσικὰ σαμπάναις, τὰ ὅποια τοῦ προμηθεύει ὁ Γιάννης ἀντὶ εἰκοσι μάρκων ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τῆς οἰκίας.

Ὁ Κνέιπλερ ὑφίσταται τὰς καταδωξείας ἐνός ἀδιακριτοῦ δανειστοῦ καὶ τῆς πρῆν σπητονοικοκυρᾶς του, τῆς ὁποίας τὴν κόρην... ἐγκατέλειψεν ἀροῦ πρῶτον Ἰσραγὰ τὰ ἐνοίκια τῆς μαμᾶς. Ἡ δεσποινὶς Μπένδερ εὕρισκε ἀρκετὰ νόστιμον τὸν Ἑρνέστον καὶ οἱ ἀρραβῶνες πολὺ ταχέως ἔρχονται νὰ ἐπισφραγίσωσιν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Φιρῆ διασκεδάζει μὲ τὰς βρωτοτροπίας τοῦ γέρον Μπένδερ καὶ ἐν γίνεσι ἡ οἰκία τοῦ δυστυχικοῦ Στάϊνκοφ κατανατῆ «μπατε σκύλοι ἀλλεστε», μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τ' ἀλεστικὰ πληρώνονται καὶ πολὺ ἀκριβὰ μάλιστα ἀπὸ τὸν σαγηνευθέντα Δὲν-Ζουάν διὰ τῆς ἐξορλήσεως ἐνός λογαριασμοῦ 480 μάρκων δι' ἐν

ἀπαράμιλλος. Ἡ κ. Χαρίκλεια Ταβουλάρη ὡς Φιρῆ παίξει μετ' ἰδιαζούσης χάριτος καὶ τέχνης. Ὁ κ. Καράκαλος ὡς Κρενλάϊν ἀμίμητος ἰδίως τὴν στιγμὴν ποῦ διηγείται τὰ δεινὰ του. Ἐπίσης ὁ κ. Σπ. Ταβουλάρης. Ὁ κ. Βενιέρης ὡς Ἑρνέστος παίξει πολὺ ἐπιτυχῶς ἰδίως εἶνε ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν φυσικότητά του ἢ ὅποια τὸν διακρίνει εἰς τοιοῦτου εἶδους ἔργα. Ὁ κ. Χέλμης εἰς τὸν Γιάννην εὕρεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς ρόλους του. Εἰς τὴν κ. Στάϊνκοφ θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι θὰ ἔκαμνε περισσοτέραν ἐντύπωσιν ἰὰν ἔπαιζεν ὀλίγον ζωηρότερον. Ἡ κ. Καίτη Βασιλοπούλου ὡς Εὐα, ὁ κ. Φιλιππίδης ὡς Κνέιπλερ, καὶ ὁ κ. Νίζερ ὡς Πούλβερμαν, ἔπαιζαν ἀρκετὰ καλά.

Ὁ Τροβαδοῦρος